

TEN DĚTEK NEBYL PRO MNE...

Číslo 01, 1. vydání 2013

Potřebuji znát váš názor, sama si totiž věc rady nevím. Je mi 48 let a měla jsem minulý týden svátek. Jsme manželé už jedenadvacet let, máme dvě dospělé děti, studenty. Žijeme, tedy žili jsme, doposud normální jako všichni ostatní. Nemáme se, ani nejsme žádní boháči. Prostě všechno bylo úplně normální do minulého týdne.

Děti ješ bydlí s námi (18 a 19 let), takže se děláme i o domácí práce. Bylo to asi před 14 dny, když dcera vyehlené vci manželovi do skříně a přitom tam zpod prádla vypadla krabička, co v ní byl šetříček s krásným přívěskem. A protože se blížil můj svátek, tak mi to se smíchem ukázala, hele mami, co dostaneš, koukej udělat pošťádný dort! Tak jsem jen šekla, ať to tam zase dá zpátky. Jenže když jsem tedy fakt pak ten svátek slavnostně dostala jsem od manžela knihu, svíčku a kytku. A nic víc... Snažila jsem se to nedat na sobě, dcera taky, a šetřeba tam má táta připravené už na Vánoce, a tedy buď pro mně, nebo pro ni. Tak jsme to přešly. Jenže jsem včera byla u něj ve firmě, stavila jsem se tam pro něj, a spolu zajdem na oběd, jak jsme byli dohodnuti, a viděla jsem jeho kolegyni, mj. asi o 15 let mladší ženu, která měla přesně ten šetříček s přívěskem na sobě. Jiné, ona se jmenuje křestním jménem stejně jako já! Když jsem to viděla, bylo to jako by na mne padla skála. Šekla mu tedy jen, a se jen jdu omluvit, a ješ, něco nutného mám a ani nevím, jak jsem se dostala na ulici. Doma jsem fakticky prohrabala celou jeho skříně a ta krabička nikde. Takže je to jasné, a to nebylo pro mne, ale pro ni. A pak jsem si jen už dávala dohromady všechno možné. Je to jasné, a mi zahýbá. A já jsem byla slepá jak patrona. Jenže co mám teď dělat? Děti jsou sice zletilé, ale ješ je stále živíme, máme nesplacenou hypotéku a pak, kdybych se s ním rozvedla, tak už asi budu navždycky sama. Připadám si najednou jako vymákaný citron. Když už hodně let, nikdy bych nešekla, a se napíšu pro radu, ale jak se šetřeba, nikdy nešetřeba nikdy. ANDRE